

Începînd din acest număr, publicăm un
amplu documentar din istoria petrolului:

PETRA OLEUM

URIAȘUL DE LÎNGĂ DUNĂRE

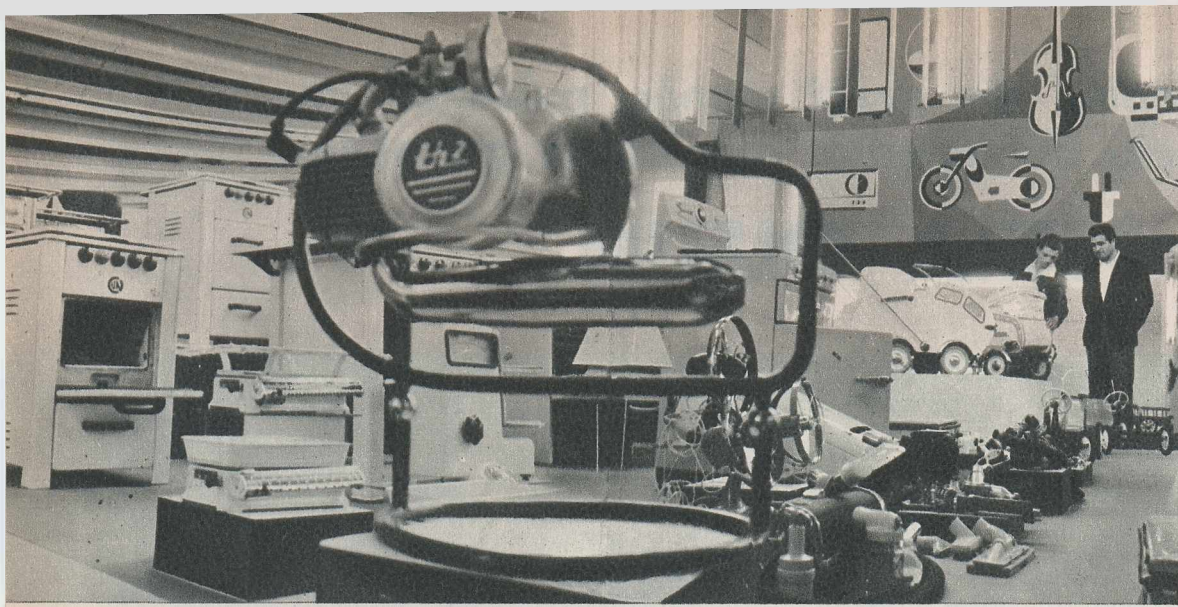
Însemnări și fotografii de pe
locurile viitorului Combinat
siderurgic de la Galați

Proletari din toate țările, uniți-vă!

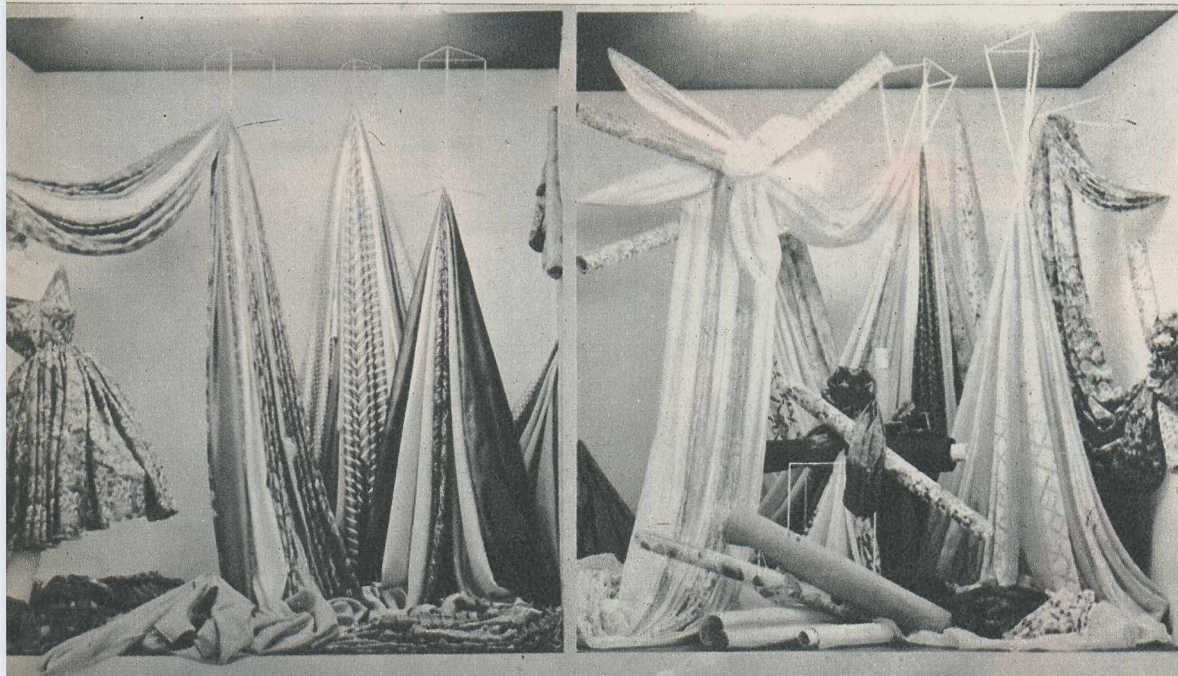
FLACARA

Nr. 40 (332) — 7 octombrie 1961

Al III-lea Pavilion de mostre

↑ Standul în care fabricile „Balanța”-Sibiu, „1 Septembrie”-Satu Mare și „Electromotor”-Timișoara au expus cele mai noi tipuri de mașini aragaz, aspiratoare, balanțe etc.

↑ Realizate în mii și mii de culori și desene, țesăturile de tot felul încântă privirea.

Incepând din 1959, Ministerul Comerțului împreună cu ministerele producătoare și-au făcut bun obicei ca, organizând în fiecare toamnă Pavilion de mostre, să întrebe publicul consumator prin intermediul acestuia: cum vă plac noile produse ale industriei noastre socialiste? Ce părere aveți despre noi tipuri de frigider, de aparate de radio, de mobilă? Vă place noua linie a modelului de costume, paltoare, rochii, încălțăminte? Aveți vreo obiecție? Vă rugăm să comunicați-o întreprinderii producătoare. Tehnic: nimic nu vă stă la dispoziție chiar în incinta Pavilionului de mostre, pentru a vă da explicații și a nota părerile dvs. Găsiți aici formulare-chestionare pe care sînt invitat să le completați, exprimîndu-vă astfel preluările, observațiile și sugestiile cu privire la calitatea sortimentului, mod de prezentare, finisaj, la caracteristicile mărfurilor expuse. Dacă sînteți foarte grăbiți luați cu dvs. un chestionar. Îl veți completa la domiciliu și-l veți expedia pe adresa pavilionului, fără a fi necesar să-l francați.

Pavilionul de mostre nu este o expoziție obișnuită, deși este atât de frumos și atrăgător; el este doar o oglindă a succeselor și a priceperii muncitorilor care făuresc bunuri de consum, ci locul în care industria bunurilor de consum dă examen de admitere pentru anul 1962 în fața maselor largi, este locul în care lucrătorii din comerț, chiar și cei mai buni specialiști, se transformă pentru cîțiva timp în învățăcei, în ucenici, avînd ca sever profesor Marele Public Consumator.

Toți sîntem încantați de frumusețea țesăturilor din lînă, mătase, bumbac, rețon; toți primim cu mîndrie și admirație aparatele de radio românești „Enescu”, „Opera”, „Rîndunica”, „Turist”, „Modern” (cu 7 + lămpi), „Orfeu”, „Miorița”.

Ne oprim îndelung în fața standurilor în care sînt expuse cravatele din mătase naturală realizate de întreprinderea „Ilie Pintilie”, sau pantofii executați artistic la fabrica „Ianos Herbak”, ori bogatul sortiment de produse alimentare (salam cu cașcaval, salam aperitiv, carne de porc presată, biscuiți „Favrit”, „Steluța”, „Extra” etc.), țesăturile din rețon pentru rochiile și cămașile bărbătești...

Vizitatorii vor întîlni la cel de-al III-lea Pavilion de mostre mii și mii de sortimente (multe dintre ele noi), realizate de fabricile și uzinele patriei noastre: Fabricile „Donca Simo”-București, „Bumbașul”-Timișoara, „Mătasea populară”-București și altele prezintă o seamă de exponate noi.

Gospodinele vor face de data aceasta cunoștință cu noua mașină de spălat rufe „Albalux”, cu noile tipuri de mașini aragaz, cu frigiderul „Fram” îmbunătățit, cu aspiratorul de praf A.P.6 realizat de întreprinderea timișoreană „Electromotor”, cu peste 600 de articole din porțelan, faianță și sticlărie, cu peste 9 exponate ale fabricilor de mase plastice etc. etc.

Deci, în 1962, cînd intrînd într-un magazin veți fi întîmpinați cu obșnuitul „cu ce vă putem servi?” puteți fi siguri că dorințele dvs. vor putea fi satisfăcute în condiții cu mult mai bune decît în anii precedenți. La aceasta, o contribuție o va aduce și cel de-al III-lea Pavilion de mostre organizat în Capitală, pe șoseaua Kiseleff nr. 24.

Fotografii de A. MIHAILOVIC

Noi produse alimentare.
←

Admirate sînt și articolele din faianță și porțelan, realizate la „Porțelanul”-Cluj și „Faianța”-Sighișoara.
←

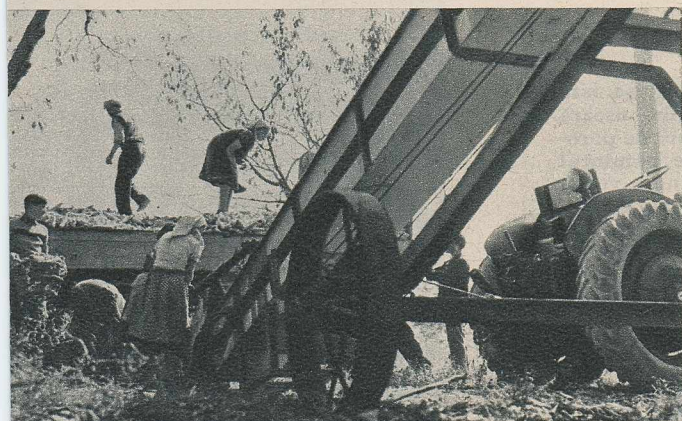
Iată cîteva atrăgătoare produse din masă plastică ↑ pentru uz casnic.

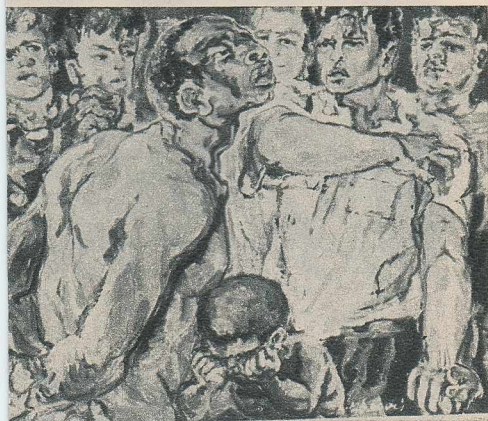
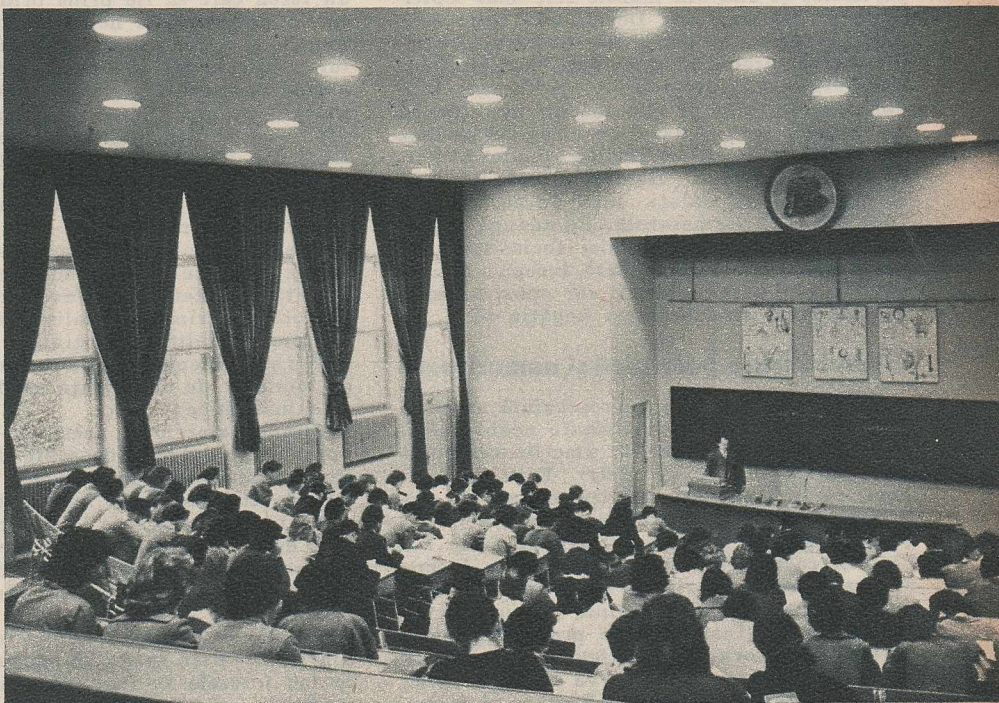
La fabrica „Tinăra gardă” din Capitală au fost create noi modele de perdele.

La 1 octombrie a început noul an universitar. Iată un aspect de la deschiderea cursurilor la Universitatea „C. I. Parhon” din Capitală (fotografia de sus). Facultatea de științe naturale a fost dotată în acest an cu o nouă clădire situată în Grădina botanică. În fotografia de jos, studenții din anul I asistând la lecția de deschidere a cursului de morfologie a plantelor.

Învingerea bogatei recolte de porumb a Gospodăriei agricole de stat din Crevedia, raionul Răcărl, se face cu mijloace mecanizate.

Recent, în una din sălile Muzeului de artă al R.P.R. s-a deschis Expoziția de pictură și grafică Ligia Macovei. Artistă expune peste 70 de lucrări care au fost realizate în cursul călătoriilor sale peste hotare. În fotografie reproducem una din aceste lucrări: schiță pentru compoziția „Civilizare”

Un nou lot de tractoare făurite de muncitorii uzinei „Ernst Thälmann” din Brașov, pentru agricultura noastră socialistă.

Uriașul de lângă Dunăre

Poate că unii dintre dumneavoastră știu ce s-a întâmplat la 17 iulie 1961. Poate că alții, nu. Pentru informarea tuturor spunem: la 17 iulie a.c. s-a petrecut un eveniment extraordinar; de la acea dată evenimentul acesta a început să fie eroul preferat al reporterilor și una din muzele cele mai ispititoare pentru scriitori. Deci, la 17 iulie a.c., lângă Dunăre, la marginea Galaților, câmpia a trăit preludiul celei mai mari simfonii metalurgice. Excavatoarele, grederile, buldozerele, forezele și alte mașini anunțau că aici a început să se nască un uriaș despre care s-a vorbit la cel de-al III-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român: Combinatul siderurgic de la Galați. Iată de ce 17 iulie 1961 e o dată memorabilă. Ea adaugă la geografia economică a României socialiste o pagină nouă, care consemnează începutul unei bătălii ale cărei victorii vor spori neînchis de mult frumusețea și bogăția țării.

O îmbrățișare puternică și nemuritoare

Un combinat siderurgic reprezintă un complex de lucrări de o masivitate neobișnuită. Construcțiile lui ajung la amănunțimea înălțime de peste 100 de metri. Este natural, deci, ca în asemenea condiții munca de cercetare a terenurilor de fundații să prezinte o importanță covârșitoare. De îndată ce s-a stabilit că șantierul combinatului va începe în apropierea Dunării, pe platforma cuprinsă între văile Cătușa și Mălina, specialiștii de la „Ipromet” (Institutul de proiectări metalurgice) au pornit la o riguroasă cercetare științifică a terenului care va trebui să țină în brațele sale pe acest Făt-Frumos al industriei românești.

De mii de ani vânturile aduc în partea asta de țară nemăsurate cantități de pudră ușoară ca fulgul, praf care a sporit procentul de porozitate a pământului. Cu alte cuvinte, pământul aci e rar, afinat. Ce cere știința când e vorba de construcții gigantice? Un teren cu macropori mai puțini, un teren îndesat, compact, un teren care să fie prins prin toți porii săi într-o puternică și nemuritoare îmbrățișare. Pentru o asemenea îmbrățișare a pământului, proiectanții și constructorii noștri au apelat la tehnica sovietică. Aceasta, cu obișnuita-i promptitudine, a răspuns imediat, dându-ne — prin institutul „Fundament proiekt” din Moscova — documentația completă asupra experienței din Uniunea Sovietică, unde s-au executat numeroase obiective mari pe astfel de terenuri. Pe baza acestei documentații, tehnicienii români au început să oblige pământul să se compacteze. Pe măsura înaintării cercetărilor și experienței, Uniunea Sovietică a trimis specialiști care au urmărit pe teren rezultatele obținute de tehnicienii noștri și au făcut totodată recomandări pentru ca lucrările de experiență să dea rezultatele cele mai bune.

Fiindcă sîntem la acest capitol în care e vorba de un lucru deosebit de nou, să vă spunem cîteva cuvinte despre metoda sovietică de compactare a loessului. Iată: se forează întregul strat de loess; în găurile mușcate de foreze și vibratoare speciale se introduc cordoane de exploziv. Urmează apoi exploziile și, o dată cu acestea, pământul se compactează.

Desigur că ați văzut foreze în multe locuri din țară. Chiar în foarte multe locuri. Știți ce fac forezele în mod obișnuit: sapă măruntaiele pământului, să afle noi bogății. Dar nici într-un loc din țară nu se află atîtea

În vara lui 1961 turmele de oi
au păscut pentru ultima oară
pe aceste locuri.

**Din coloana autobasculantelor
doar atît a putut să cuprindă în
obiectivul său fotoreporterul.**

foreze ca la Galați. Și încă ceva: la Galați, forezele nu cantă nici cărbuni, nici aur, nici zinc, nici cupru. Fac altceva: pregătesc pământul pe mari suprafețe, pentru o îmbrățișare puternică și nemuritoare.

Pe un asemenea pământ am văzut făcându-se probe menite a verifica rezistența solului. Parcele speciale au fost încărcate cu cantități uriașe de țagle de oțel — tone întregi de oțel pe fiecare decimetru pătrat — pentru a verifica felul în care viitoarele fundații de beton se vor comporta în cele mai grele situații.

De ce toate acestea? Simplu: pentru că fundația unui uriaș cum va fi Combinatul siderurgic de la Galați trebuie să aibă dimensiunile și trănicia unei construcții monumentale.

Viteză și precizie

Omul e mai puternic și decît o „Tatra” de 10 tone, și decît gura unui excavator ce înghite dintr-o singură înghițitură 2.000 kg de pământ. Mergeți la Galați să vă convingeți de acest lucru. Stați lângă excavatorul lui Nicolae Afteț și trăiți de îndată acest sentiment. Cu o precizie matematică, cupa excavatorului coboară rapid deasupra „Tatrei”, virfuind-o cu pământ. Mina lui Afteț nu stă ce înseamnă timp mort sau cea mai mică deviere. O deviere de 10 cm a cupei poate să aducă mari pagube.

Zic unui șofer ce stă cu mașina sub cupa excavatorului lui Afteț:

— Te-a băgat în viteză excavatorul.
— Și pe mine, și pe mașină — zice șoferul. Păi asta — și arată spre Afteț — e argint viu. Mîna excavatorului cu rapiditate, să n-ai timp morți, și nu greșește niciodată. N-ai auzit de el?

— Nu.
— Foarte rău. Afteț e cineva. A încrat și la Hunedoara. E comunist. Are Ordinul Muncii clasa I. Știi care e lozincă lui? Ți-o spun eu: viteză și precizie.

Șoferul își aprinde o țigară și strigă către excavatorist:

— Mă, nea Afteț, nu-ți cumperi motocicletă?

— Nu.
— De ce?
— Păi am boala vitezei, nu vezi?
— Și ce dacă ai?
— Vine vreun nebun de șofer care are boala nepreciziei și...

— Dar ce faci cu banii?
— Îi stric pe aparate de fotografiat. 4.000 de lei am cheltuit pînă acum.

Plec la alt excavatorist, care lucrează lângă Afteț. E mititel și frumos ca o fată mare.

— Mata acum faci cunoștință cu briciul — zic.

— Cam așa...

— Și cu excavatorul.

— Greșiți. Lucrez pe excavator de cinci ani. Am venit aici de la Săvinești. V-a spus tovarășul Afteț?

— Ce?

— Că la 17 iulie dumnealui, nea Secară și cu mine am săpat primele cupe. N-am să uit niciodată. După ce tovarășii din conducerea regională de partid și din conducerea șantie-

rului au înfipt primele lopeți în pământ, excavatoarele noastre au început să cînte. Cred că asta va fi amintirea mea cea mai frumoasă.

Fac cunoștință cu alți excavatoriști: Sergiu Tomescu și Popa Petruș.

— Dumneavoastră ce lozincă aveți?
— Ca tovarășul Afteț: viteză și precizie.

O fată și 75 de flăcăi

Mai umblă vorba că oamenii se împart în: buni, răi și șoferi. Clasificarea, nimic de zis, o fi spirituală, dar e cam alătura de adevăr. Lucrul acesta ni l-a limpezit o fată de pe șantier. Dumneasa, Agripina Olaru — aceasta e numele fetei — e tehniciana cu transporturile, adică șefa celor 75 de șoferi. Fie că veți fi sau nu de acord cu tehniciana, noi tot vă vom comunica părerea ei.

— Șoferii — bineînțeles, cei de pe marile șantiere — sînt oamenii cei mai buni din lume. Uitați, au praful de un deget pe obraz și rîd de zici mă-s la nuntă, nu la muncă grea și plină de răspundere. Eu, dac-aș fi scriitoare, zău că le-aș închina o carte.

Dar considerațiile Agripinei despre șoferi sînt întrerupte de un cetățean care a venit la ea în grabă, cu sufletul la gură:

— Tovarășă Agripina, Berechet ne face de ris.

— Care, ăla de pe „Tatra” 51.109?

— Exact.

— Iar a făcut o poză?

— Și încă de poză! Compromite prestigiul nostru, al șoferilor. A dus-o de nas pe pontatoarnă.

— Concret, tovarășe Nichifor.

— Păi asta e concretul: și-a pontat o cursă de trei ori. Trebuie să-l scuturați, să-i meargă fulgii.

La discuții se ivește și inginerul Mitei Bobîrnac, adjunctul lotului de excavații și poet în orele libere.

— Ce-ai spus, mă Nichifore?

— Păi Berechet a făcut-o iar de oaic.

Bobîrnac înțelege despre ce e vorba. Își șterge buzele de praful, o privește lung pe Agripina și-i spune:

— Mîine dimineață întocmești formele pentru ca lui Berechet să i se desfășoare contractul de muncă.

Mă uit la Agripina. E tristă ca o înmormintare. Mă uit la Nichifor. E mut și privește în pământ. I-a dîngărit din obraz tot sîngele. Ingerul îl zgîlție de umăr.

— Ei, Nichifore, du-te la treabă dacă vrei să scrii din nou gazetele despre tine!

Nichifor rămîne împietrit ca o statuie. Ingerul îl zgîlție din nou:

— N-aiuzi, Nichifore?

Mă apropîi la o jumătate de metru de Nichifor. E tot pămîntu și mut. Ingerul Bobîrnac prezicează:

— Nu despre tine e vorba, dom'le... Îți mulțumesc că ne-ai spus despre isprăva lui Berechet.

Nichifor își șterge fața transpirată. Apoi îl privește muștrător pe Bobîrnac.

— Dar eu nu vă mulțumesc, tovarășe inginer. Măsura pe care o luați dumneavoastră cu Berechet e... să nu mai vorbim.

— Bine mă, omul lui Dumnezeu, dar n-ai spus cu gura ta că Berechet vă face de rîm pe toți șoferii? Ce dracu'!

— Și ce-i dacă am spus?

— Mă Nichifore, tu ești un sentimental. Să fiu al dracului dacă nu ești! Parcă tu ai scrie poezii, nu eu.

— Nu se vede, tovarășe inginer. Și în altă ordine de idei, vreau să vă spun că dacă-l dați afară pe Berechet nu-i nici poetic, nici politic.

La toată această conversație Agripina Olaru a fost foarte atentă. După o tăcere de câteva minute adăugă și ea, formulînd un fel de concluzii:

— Știți, tovarășe inginer, eu am avut de-a face cu șoferii și la Bicaz. Îi cunosc foarte bine.

— Și ce vrei să spui?

— Nimic. Adică atît: mi se pare că tovarășul Nichifor are dreptate. Dumneavoastră faceți ce vreți, dar eu votez cu el.

Pînă la urmă inginerul s-a lăsat învins. Nichifor s-a îmbujorat la față:

— Tovarășe inginer, acum sînteți om. Dacă n-aș fi murdar ca dracu', v-aș săruta.

Acum mă urc pe „Tatra” cu inima împăcată.

— Și cu Berechet cum rămîne?

— Lăsați-l pe mina mea, tovarășe inginer. Dacă nu fac eu om din el, să nu-mi ziceți pe nume. Am eu metodele mele.

O întreb pe Agripina:

— Ei, cine sînt oamenii cei mai buni din lume?

Fără să roșească, fata răspunde:

— Șoferii. Berechet e singurul de pe șantier care ne face (se corectează) adică ne-a făcut de ris. Dar o să se facă și el om. Am mai avut eu două cazuri din astea la Bicaz. Știu ce vorbesc.

Răspoiesc caietul în care sînt pontate cursurile șoferilor și însemnez o droaie de numere; fiindcă pe un șantier mare dacă stai numai patru zile, mai repede fi găsești pe șoferi după numărul mașinii decît după nutră. Alături de numere scriu: Nicolae Ivan, Nicolae Larion, Matei Constantin, Nicolae Băluță, Marin Ștefan, Ion Sișianu, Stelian Bucică, Ianl Camboteca. Și alții. Și alții.

Pe teren însă, adică pe șantier, documentarea este foarte grea. Știți de ce? Pentru că oamenii aceștia, șoferii, trag mașinile sub gura uriașă a excavatoarelor, stau trei-cinci minute și o întind. Documentează-te dacă poți. Într-un schimb ei fac 30-40 de cursuri pe niște drumuri de categoria a cincea, adică proaste, că n-o poți fi vrînd ca pe un cîmp mușcat zi și zi noaptea de excavatoare să fie drumul asfaltat. Lozincă șoferilor este tot aceea pe care o au excavatoriștii: viteză și precizie.

De aceea fotoreporterul, care vrea să facă o poză de studiu din diverse unghiuri a unui șofer, primește următorul răspuns:

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

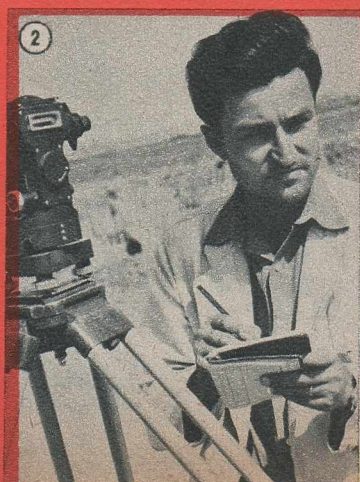
— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

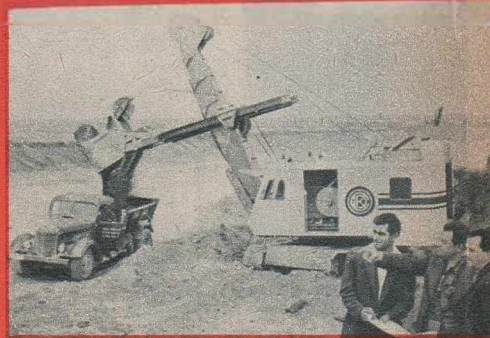
— Iertați-mă, tovarășe fotoreporter. Pentru poză studiată n-am timp. Nu sînt la cinematograf. Sînt pe șantier. Vă salut.

Excavatoristul Sergiu Tomescu încarcă într-un schimb aproape 300 de autobasculante. E firesc. Dumnealui face meseria asta de 15 ani (foto 1). Ingerul Costel Stolu (care e preocupat de ideea unei invenții) execută măsurătorile topometrice în vederea cubării săpăturii (foto 2). Pînă ce excavatorul virfulește mașina cu pământ, șoferul Ianl Camboteca fredonează „Cîntecul șoferului” (foto 3). Vasile Ciobartaru, maistrul principal la lotul experimental, a lucrat la Chiscani, Borzești și Hunedoara. Acum e mîndru că se numără printre constructorii combinatului de la Galați. Fotoreporterul l-a surprins în momentul în care a dispus intrarea forezel vibratoare în dispozitivul de lucru (foto 4).

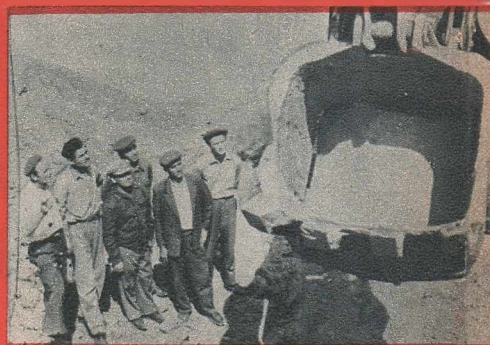

Serviciul tehnic își aduce contribuția, pe specificul său, la lucrările șantierului. În fotografie: se stabilește amplasarea mașinilor de excavat pentru atacarea lucrărilor de terasament.

Trei oameni de pe șantier: arhitectul Alexandru Cogan, directorul general al șantierului (mijloc), Inginerul-șef constructor Mircea Clorapciu (dreapta) și Inginerul Iriean Ciurea, șeful lotului de excavații (stânga).

Nicolae Aftet, primul din stânga, explică elevilor care înveț mizeria sa, ce trebuie să-i facă excavatorul pentru ca acesta să muncească rapid și la precizie.

Compactorul electric tasează pernele de pământ.

Cel mai tânăr excavatorist de pe șantierul Combinatului siderurgic de la Galați, Alexandru Crăcană.

Fotografie de S. STEINER

multă vreme, depășită. Deci într-un viitor apropiat se cere o monografie nouă despre Galați, în care să se vorbească despre oțelăriele electrice, despre turnătorii și forje grele. Despre furnalele ce vor străpunge cerul. Despre uzine cocsochimice etc. etc. Și mai cu seamă, monografia va trebui să vorbească despre oamenii care înalță combinatul, despre condițiile lor de viață, despre meniul pe care se va servi zilnic la cea mai modernă cantină din țară, despre faptul că pentru constructorii combinatului nu se va ridica nici o baracă. Rețineți: toți muncitorii vor trăi în apartamente moderne, confortabile, care se predau complet mobilate, cu toată meubleria de pat. Semnele acestei monografii apară de pe acum. Orașul nou de la Galați se construiește cu o febrilitate proprie epocii noastre. Repartizarea apartamentelor pentru muncitorii care construiesc combinatul a început. Nu peste multă vreme, pe șantier

vor veni sute și sute de excavatoriști și buldozeriști. În ceasul de față ei învață la o școală din Galați. Cîteva sute de oameni au fost trimiși, de asemenea, la școlile de calificare din Hunedoara. După absolvire ei se vor întoarce aici, să construiască cea mai mare cetate de foc din țara noastră.

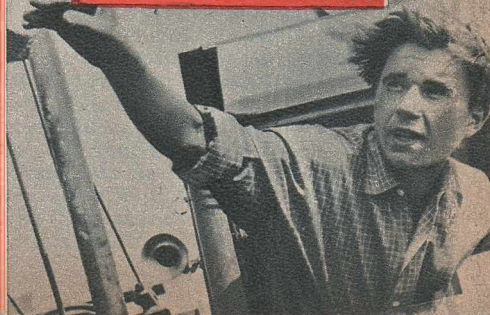
Peste șapte-opt ani, turiștii de pe Siret și Dunăre vor avea o priveliște grandioasă, așezată deasupra vechilor Galați: combinatul siderurgic, care va întreci capacitatea Hunedoarei de azi de cîteva ori.

De toate aceste lucruri și de multe altele, nescrise aici, vor trebui să țină seama autorii viitoareii monografii a Galaților. Monografia aceasta va trebui să zugrăvească cît mai fidel chipul uriașului de lângă Dunăre, Făt-Frumosul industriei românești.

George CIUDAN

Fotografii de S. STEINER

COPERTA NOASTRĂ

Înainte de a începe turnarea filmului, actorul Iuri Kaiurov a studiat minuțios biografia lui Lenin, a ascultat glasul lui înregistrat pe discuri, a vizitat locurile legate de viața și activitatea lui Vladimir Ilici. Toate acestea l-au ajutat să redea în mod veridic trăsăturile marelui om, înțelepciunea lui, fermitatea, îndrăzneala, căldura, neclintita credință în victoria revoluției. În fotografie: o scenă în redacția „Iskrei”. În rolul lui Lenin, artistul Iuri Kaiurov.

FESTIVALUL

FILMULUI

SOVIETIC

Dacă septembrie a fost luna melomanilor (Festivalul „George Enescu” oferindu-le clipe de neuitat), iată că octombrie își revendică dreptul de a aduce marile surprize cinematografice ale anului. Tradiționalul Festival al filmului sovietic răsplătește din plin, și de această dată, așteptările spectatorilor, proiectând pe ecrane filme de o valoare recunoscută pe plan mondial. Vom vedea, de pildă, celebrul film al lui Ciuhrai, „Cer senin”, care i-a adus regizorului — la recentul Festival cinematografic de la Moscova — un nou „Mare premiu internațional”.

Festivalul aduce cu sine și alte câteva remarcabile creații recente ale cineaștilor sovietici: „Două vieți”, film realizat în două serii de regizorul Leonid Lukov și având printre interpreții principali pe cunoscuții actori Nikolai Rîbnikov, Viaceslav Tihonov și Alla Larionova; vom vedea de asemenea prima serie a ecranizării celebrului roman tolstoiian „Învieerea”, în regia lui M. Sveițer; vom avea acum, o dată cu seria a doua a „Cerului Baltice”, prilejul de a ne completa impresia puternică pe care o lasă acest film.

Despre toate aceste filme, „Flacăra” a relatat mai demult cititorilor săi, așa că nu vom mai reveni asupra lor. Ne mărginim a vă reaminti prin imaginile de față filmul „La începutul secolului”, care a făcut obiectul unui articol publicat de noi într-unul din numerele trecute. Realizat de regizorul A. Rîbakov după scenariul lui S. Ermolinski, filmul evocă figura marelui Lenin în anii tinereții, mai precis în răstimpul deportării sale în satul siberian Șușenskoe, și, mai apoi, în perioada în care a înființat în Elveția ziarul „Iskra”. Totodată vă prezentăm mai pe larg o altă premieră: filmul „Evdokia”.

Vladimir Ilici și Nadejda Krupșkaia (Iuri Kaiurov și Elena Sitko) se pregătesc să plece din Șușenskoe: el în emigrație peste hotare, ea la Ufa, căci termenul exilului ei nu expirase. Țăranii din Șușenskoe au ieșit să-i conducă. Lenin a rămas în amintirea lor ca un om minunat, care iubește profund poporul, îi înțelege nevoile, e legat de el.

O poveste ca multe altele...

Experiența, atât de izbutită cu scenariul filmului „Serioja” a făcut — se pare — din cunoscuta scriitoare Vera Panova o prietenă de nădejde a cinematografului. Iată semnind dramaturgia unui nou film, „Evdokia”, realizat în studioul „Maxim Gorki” de tânăra regizoare T. Lioznova.

După incursiunea făcută în universul sufletec al copilului, Vera Panova a simțit nevoia să aducă pe ecran chipul femeii sovietice contemporane. „Aceasta este o poveste despre o femeie simplă, despre o foarte simplă femeie și copiii ei” — anunță crainicul intențiile filmului, conceput de realizatoarele lui ca o nvelă cinematografică cu o desfășurare epică molcomă, dar densă în fapte.

S-ar părea chiar că filmului îi lipsește un conflict dramatic bine încheiat, scenariul narind fără grabă diferite episoade din viața Evdokiei, a soțului ei și a copiilor lor. Dar, după cum afirmă regizoarea T. Lioznova, „cunoașterea profundă a vieții de către autoare saturează scenariul cu un mare număr de amănunte caracteristice. În el, oamenii nu săvârșesc nici un fel de fapte eroice dar împart cu alții tot ce au, pentru ca încă un om să cunoască fericirea. Dacă vreți, în film este vorba despre ceea ce înseamnă omul sovietic. Despre noul aspect moral, despre familia stabilită pe principii noi, despre noua atitudine față de viață, față de cei din jur — într-un cuvânt, despre bazele morale ale societății sovietice”.

Cei doi eroi principali — Evdokia și Evdokim — se bucură de interpretarea cunoscuților actori L. Hiteaeva (pe care am văzut-o în rolul Lușkăi din „Pământ deștelenit”) și N. Lebedev (protagonistul admirabilului film „Contemporanul secolului”). Prin jocul lor extrem de simplu și firesc aflăm povestirea cinematografică pe care vom încerca să o sugerăm și noi prin aceste câteva fotografii.

Acesta este Evdokim Cernișev, soldat viteaz al revoluției, care a străbătut în anii războiului civil drumurile nesfârșite ale Rusiei, luptând pentru cauza poporului. Din când în când, serile, în fața focului aprins în pădure, Evdokim visa la fericirea liniștită a unui cămin. Dar gândul era alungat în grabă: nu era timp de dragoste, de familie...

2 În cele din urmă războiul s-a terminat și Evdokim a început să lucreze ca forțor într-o mare uzină. Devenise un om în loată firea și ar fi dorit nespus să-și întemeieze o familie, dar nu-și găsea o nevestă pe plac. Până când, în casa bătrînului muncitor Avdeev o vede pe fiica acestuia, Evdokia, și nu-și mai poate lua ochii de la dînsa. O asemenea soție, frumoasă, chibzuită, gospodină, și visase el în nopțile reci ale războiului.

3 Și iată că cei doi tineri au făcut nuntă, și-au ridicat o casuță nouă, și-au mobilat-o după placul inimii. Dar Evdokia nu este fericită. Ea se oprește din ce în ce mai des pe stradă lângă copiii care se joacă și petrece cu o privire pizmașă pe tinerele mame ce-și poartă pruncii în brațe: știe că ea nu poate avea copii și faptul acesta îi sfîșie inima. Într-o noapte însă, la ușa lor bate o fetiță din vecini, Natașa, care abia se mai putea ține pe picioare: tatăl ei murise de tifos, mama tocmai îi fusese dusă la spital. Natașa nu va mai pleca din casa Cernișevilor: ea va fi primul lor copil.

4 Întorcîndu-se într-o seară de la lucru, Evdokim aude pe stradă țipete puternice: cîțiva oameni prinseseră un băiețandru de vreo 13 ani care furase geanta unei trecătoare. Poșeta este restituită, iar băiatul — Andrei pe nume — este luat de Evdokim și dus acasă la el. Iată al doilea copil în casa Cernișev. Apoi, cu vremea, mai stîl înfață încă doi, nepoși de-ai lui Evdokim, iar după alți cîțiva ani este înfiat și al cincilea: Sapa.

...Anii trec umul după altul și filmul urmărește viața acestei familii. Dar peste liniștea căminului se abate urgia războiului: Pavel — unul dintre fii — moare; Katia — una dintre fiice — bate și ea drumurile grele ale frontului, ca în cele din urmă să se întoarcă acasă, aducîndu-și cu dînsa înăruul soț. Astfel se termină filmul: bărbatul Katiei este întâmpinat cu amabilitate, dar și cu o anume curiozitate și rezervă. Incepe acum istoria unei noi familii; dar de aceasta nu se mai ocupă povestirea cinematografică a Verei Panova.

„V-am adus-o pe Matrioșka drept amintire...”

de Flavia BUREF

Pe Matrioșka am așezat-o pe radio; cutiuța cea viu colorată stă între cărți, în bibliotecă, iar fotografiile sînt lipite cu grijă în album. Parcă stau așa de cine știe cînd, deși n-au trecut decît trei luni de atunci...

Mie mi se pare că a fost ieri. Parcă o văd pe Liuda, prima cu care am făcut cunoștință. O fetișcană subțirică, care îmi vorbea în șoaptă, uitîndu-se neliniștită la mine după fiecare frază ca să vadă dacă am înțeles:

— Dumneavoastră sînteți artista romîncă, da? Dați-mi, vă rog mult, o fotografie ca amintire. Am luat și de la Colea Răntu, cu care ați jucat în film...

În timp ce îi scriam cîteva rînduri pe fotografie, am aflat că o cheamă Liuda, că lucrează într-o fabrică și că acum o să se grăbească foarte tare ca să ajungă la timp.

De aceea, după ce mi-a mulțumit, a fugit pierzîndu-se printre trecători.

În fața hotelului în care erau cazați toți participanții la cel de-al doilea Festival internațional al filmului de la Moscova, se afla de obicei multă lume. Mă apropiam încet, cînd am auzit pronunțat — rar și răspicat — chiar în fața mea, un politicos: „Dobrii deni” (bună-ziuă).

Un băiat cam de vreo 14 ani, blond, care roșise tot, cu un păr scurt ca o perie, continuă luîndu-și inima în dinți:

— Eu vă aștept de azi-dimineață. Noi avem la școală un grup al cineaștilor. Avem o colecție de fotografii. Vă rugăm și pe dumneavoastră să ne dați...

După ce ne-am depărtat puțin de hotel și i-am dat fotografiile cerute, încercîndu-se de emoție, a adăugat:

— Vă mai rog, dacă aveți vederi din Romînia, din București... Romînia e o țară foarte frumoasă, noi toți ne bucurăm mult cînd facem rost de vederi din Romînia... Facem schimb: vă dăm și noi vederi din Moscova...

Mi-am adus aminte că am cîteva vederi în cameră, la hotel, și i-am spus acest lucru, invitîndu-l să vină cu mine să i le dau. S-a intristat foarte tare și mi-a explicat că portarul nu da voie în hotel decît la oaspeți.

Peste o clipă, radiînd de bucurie, îmi anunță soluția:

— Merg împreună cu dumneavoastră, vorbim romînește și atunci o să creadă că sînt romîn și o să pot intra.

— Dar știți romînește? — am întrebat uimită.

— Nu, dar mă învățați acum un cuvînt două...

Și discuția s-a desfășurat în felul următor bineînțeles însoțită de mimică:

Eu (cu multă veselie): De mult nu te-am mai văzut. Ce mai e nou?

El (cu foarte multă veselie): Bine, bine. Eu (mai serioasă): Mama e sănătoasă, tatăl crează tot acolo?

El (dînd cu demnitate din cap): Bine, bine. Eu (întrebătoare): Sînteți mulți membri în grupul cineaștilor?

El (convins): Biine...

Simțeam că mă sufoc de rîs. Noroc că am ajuns la lift. Puțin mai tirziu, tînărul auto al stratagemii ieșea fericit din hotel, ducînd cu el vederile din „frumoasa țară Romînia” pe care și le dorise atît.

★

Peste cîteva zile Liuda mă aștepta în fața hotelului, cu o prietenă, Vera, și cu un aparat fotografic. Dorea să facem o fotografie împreună. Mi-a explicat că o să ne fotografiez alături una de alta — „sovietsko-rumînskaii drujba”, spunea ea, strîngîndu-mi mîna drept felicitare pentru film. Așa ne-am și fotografiat cu adaosul că în timp ce în centrul fotografiei eram eu și Liuda, în jurul nostru s-aflau o mulțime de tineri surizători care au vrut neapărat să facă o fotografie cu „rumînskaii aktrisa” pentru „sovietsko-rumînskaii drujba”.

După ce am făcut această fotografie, un bărbat mai în etate, cu o mină gravă, folosindu-se de autoritatea vîrstei, i-a convins pe tineri că trebuie făcută o fotografie „an:sama” — cu ea singură. M-am conformat cu plăcere.

★

În ultimele zile ale festivalului m-am întîlnit iar cu noii mei prieteni. Liuda mă aștepta în trecerea subterană pentru pietoni de lîngă hotel. Avea un mic buchetel de flori și, într-o hîrtiuță fină, pe Matrioșka, păpușa de lemn „V-am adus-o pe Matrioșka drept amintire... De la prietenii din Moscova”.

În fața hotelului stătea și bărbatul cu mină gravă; mă așteptase ca să-mi dea fotografia: ce mi-o făcuse: „ea singură” reușise foarte bine și i-am spus-o. A zîmbit și mi-a răspuns: „De la prietenii din Moscova, ca amintire...”

A doua zi mă aștepta și Vera, prietena Liudei. Mi-a dăruit cutiuța viu colorată, cu desene naționale, împreună cu fotografia ei: „Noi iubim Romînia, romîinii sînt „dobrii simpaticinii” (buni și simpatici), trebuie să primiți acest dar. Ca amintire...”

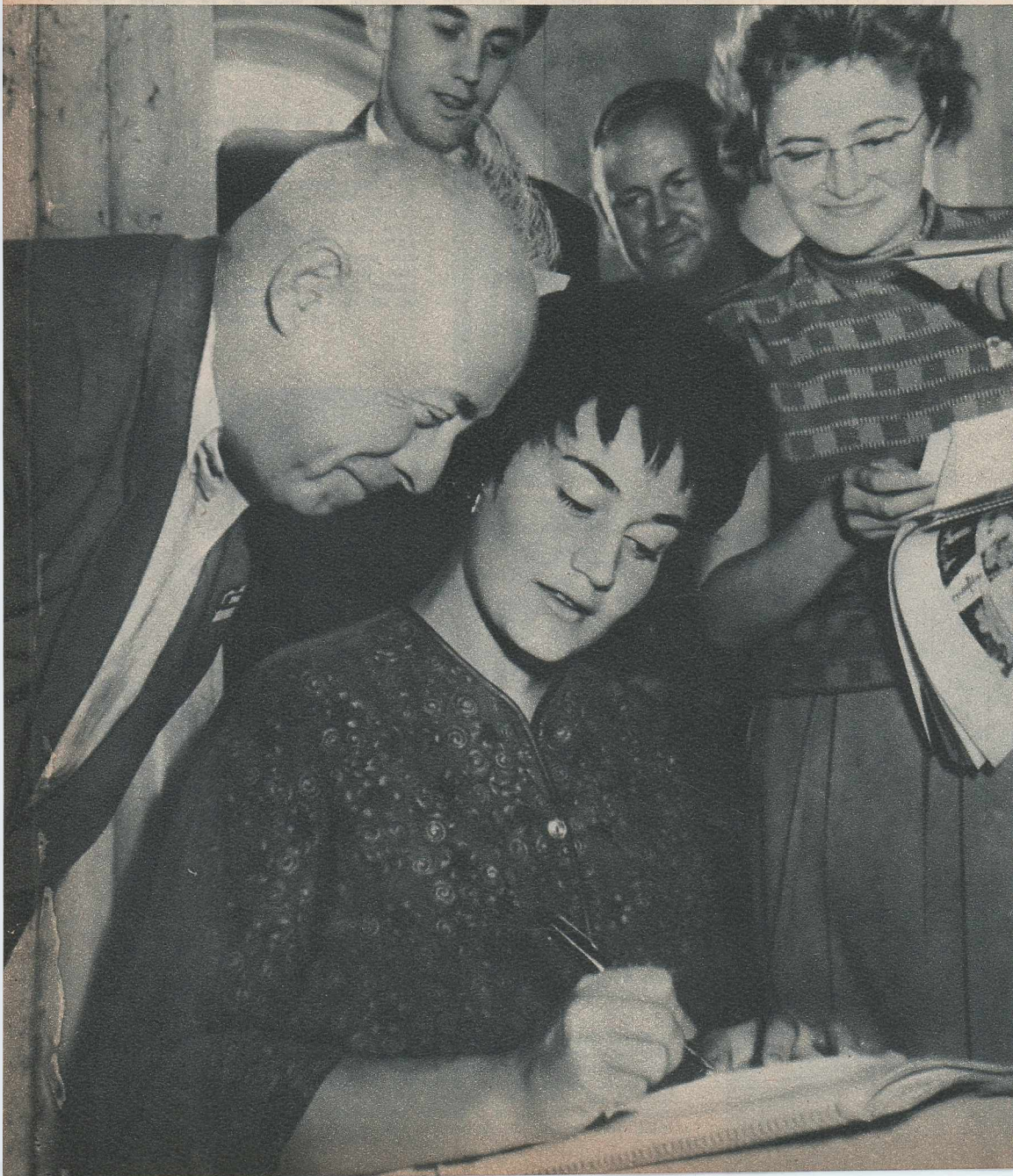
În ziua plecării din Moscova, la 7 dimineața, un tînăr alerga după mașinile care tocmai porniseră, fluturînd niște hîrtii. Șoferul a oprit. Era o figură cunoscută, îl mai văzusem de cîteva ori împreună cu noi în excursii și schimbasem cîteva vorbe. Cu aparatul lui făcuse cîteva fotografii foarte bune și lucrase toată noaptea la ele ca să fie gata la timp și să ni le poată oferi înainte de plecare. Mi-a spus aproape aceleași cuvinte ca și ceilalți: „Spre amintire, cu multă prietenie, de la Evgheni...”

★

Aceștia sînt doar cîțiva din prietenii pe care i-am cunoscut la Moscova în această vară. Sînt mulți, foarte mulți cei care ne-au înconjurat cu caldă prietenie, care ne-au transmis în nenumărate feluri simpatia și aprecierea lor. Înainte chiar de a ne fi cunoscut ei ne acordau afecțiunea lor, căci lor le sînt dragi Romînia și romîinii „buni și simpatici”, așa cum a concretizat cu simplitate Vera.

Începînd de la marii oameni de artă pe care i-am cunoscut și terminînd cu băiețandru de 14 ani, toți ne-au înconjurat cu căldură și dragoste. De aceea nu mă pot gîndi fără emoție la Moscova și la prietenii mulți și dragi pe care ni i-am făcut acolo. Simpatia și aprecierea lor se îndreptau nu numai asupra mea, o tînără actriță venită la festivalul cinematografic, ci asupra noastră, a tuturor asupra Romîniei, pe care o îndrăgesc și pe ai cărei soli îi primesc cu inima deschisă.

Printre prietenii din Moscova... (Flavia Buref, în terpreta Iulianei din filmul „Setea”, dînd autograful moscovitilor).

A țîșnit o scînteie: VIAȚA

„Lîngă Teba Eghiptului, cînd pe vreme de arșită cade multă ploaie, țara se umple deodată de șoareci de cîmp. Tot astfel vedem că țiparii nu iau în alt chip naștere decît din nămol. Ei nu se înmulțesc din ouă au altceva, ci din pămînt își trag obîrșia...”

Cine oare își poate stăpîni zîmbetul citind stăzi aceste cuvinte, scrise de episcopul Vasile el Mare la mijlocul secolului al IV-lea, cuvinte care reprezentau în vremea aceea „singura adevărată știință” despre apariția vieții.

Au trecut multe secole de cînd nu mai șesc crezare năstrușnicele explicații care se așteau altădată fenomenelor naturale. Pe aunci, căutînd să-și pună tezele „științifice” în concordanță cu dogmele bisericii atotputerice, înțelepții timpului născociau descrieri e-a dreptul fantastice, uneori însoțite de esene, privind geneza spontană a diferitelor insecte, viermi și pești din nămol și pămînt med, a broaștelor din roua de mai și chiar a șilor din pietrele pustiului...

Au trecut multe secole; cu toate acestea mulți continuă și astăzi să se întrebe: cum a părăsit viața pe Pămînt? Este oare planeta noastră singura pe care se manifestă acest sărățel fenomen al naturii?

Încercări serioase, încununată de rezultate, e a da răspuns la aceste întrebări nu s-au făcut decît în ultimele decenii, după ce științele naturii au reușit să acumuleze un material faptic extrem de bogat. În emulația pentru rezolvarea acestor probleme fundamentale știința sovietică și-a spus și ea cuvîntul.

Printre ipotezele actuale cu privire la originea vieții, cea mai cunoscută este aceea elaborată de academicianul A.I. Oparin.

În cele ce urmează este prezentat punctul de vedere pe care l-a exprimat savantul sovietic — împreună cu academicianul V.G. Sosenkov — în lucrarea „Viața în Univers”.

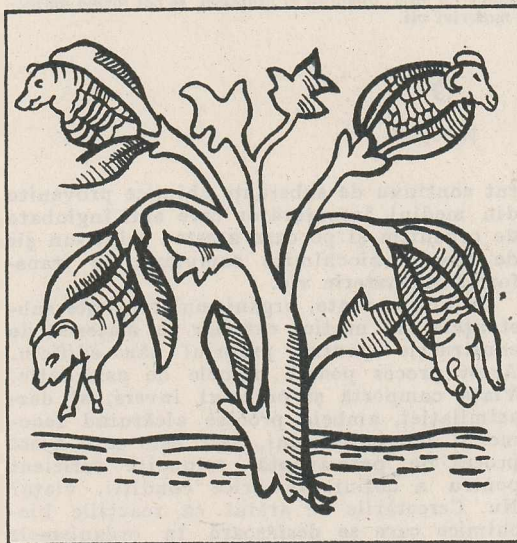
La început au fost... hidrocarburile

Hidrogenul este elementul chimic dominant în galaxia noastră. În condițiile în care află Pămîntul la începuturile existenței sale, hidrogenul s-a putut combina cu carbonul pentru a forma hidrocarburile, cele mai simple combinații ale celor două elemente. Dar cum se poate dovedi că această afirmație e exactă? Firește. Dovada o găsim scrutînd stelele, precum și planetele sistemului nostru solar. Mijloacele actuale ale științei au făcut posibil să se demonstreze prezența hidrocarburilor pretutindeni, începînd cu atmosfera stelelor — aflate la temperaturi de mii de grade — și terminînd cu cele ale reci planete. Au fost găsite hidrocarburi în meteoriții căzuți pe Pămînt. Și cometele au în compoziția lor hidrocarburi.

Hidrocarburile, pe care oricine le-a cunoscut încă de pe băncile școlii ca pe niște personaje chimice destul de șterse, reprezintă de data aceasta un punct de plecare de o importanță surprinzătoare. Ele pot da naștere unor combinații organice complexe, pentru că au însuși forma de a forma lanțuri lungi de molecule. Într-un anumit stadiu al existenței Pămîntului,

hidrocarburile au putut intra în diferite reacții din care au rezultat oxizi organici, compuși azotați etc. Aceste substanțe — mai complicate decît hidrocarburile — au trecut din atmosfera planetei în hidrosferă, adică învelișul de apă al Pămîntului, și astfel oceanele au devenit mediul în care s-au desfășurat în continuare procesele care aveau să ducă la apariția vieții. De acum, întreaga acțiune urma să se desfășoare pe această scenă. Materia în continuă mișcare începuse un

Știați că mieii cresc în copaci întocmai ca merele și perele?... Și că găștele își au obîrșia tot în copaci? Așa pretindeau „în-vățații” Mondeville (secolul al XIV-lea) și Androvandî (secolul al XVI-lea), care răsplineau asemenea bazarconii sub patronajul bisericii. (Desenele noastre reproduc stampe originale ale vremii).

adevărat marș triumfal. Dar cîte trepte mai avea de urcat!...Pînă la cea mai simplă expresie a VIEȚII trebuiau să mai treacă multe sute de milioane de ani.

Trei condiții necesare

La baza materiei vii se află proteinele, cele mai complexe combinații organice care, pe lîngă carbon, conțin hidrogen, oxigen, azot și cîteodată alte elemente. De aceea, în actul al doilea, acești compuși ne interesează în cel mai înalt grad.

Bogăția de date și de fapte experimentale pe care știința le-a acumulat în ultimii ani face să apară destul de limpede condițiile în care s-a produs sinteza proteinelor.

Care sînt acestea?

Prima condiție: existența hidrocarburilor. S-a văzut că această condiție era îndeplinită.

A doua condiție: oxidarea.

Aici lucrurile se complică puțin și iată de ce. S-a stabilit că, la începutul existenței sale, Pămîntul a trecut printr-un stadiu în care rocile, care formau învelișul solid, litosfera, erau foarte avidă de oxigen. Din cauza masei slabe, o parte considerabilă a atmosferei — în special hidrogenul primar — s-a împrăștiat în spațiu. (Astăzi, din fericire, Pămîntul are o masă suficientă pentru a-și ține în friu atmosfera și astfel avem ce respira...) Oxigenul însă a început să se combine cu elementele rămase în litosfera foarte avidă de oxigen, reacționînd în special cu hidrocarburile. Așa au apărut derivații hidrocarburilor caracteristici pentru materia vie.

A treia condiție: prezența apei.

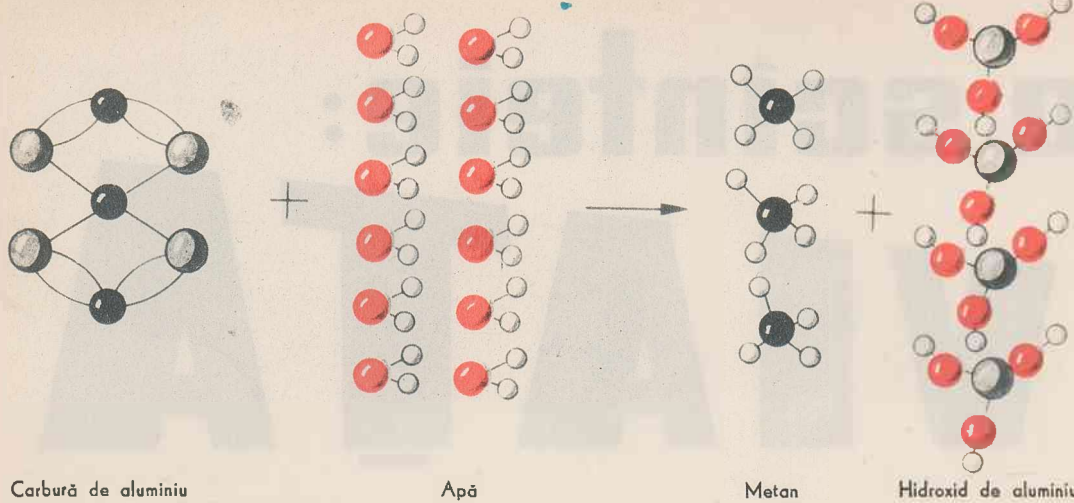
Apa a fost indispensabilă, deoarece a intrat în mod nemijlocit într-o serie de reacții chimice (rar întîlnim o reacție chimică în care să nu avem de-a face cu eternul H₂O); ea a constituit totodată mediul în care a avut loc transformarea hidrocarburilor în substanțe mai complicate și, în sfîrșit, a îndeplinit un important rol de transport. Cum s-ar fi putut întîlni altfel substanțele și catalizatorii care intrau în reacții, dacă nu ar fi fost duse de ape?...

Dar aceasta nu e tot. Apa a îndeplinit și rolul unui scut uriaș împotriva Soarelui, mai precis împotriva razelor ultraviolete din radiația solară, care au o acțiune distructivă asupra proteinelor. Actualmente, Pămîntul este protejat împotriva acestor raze de un ecran de ozon, aflat în straturile superioare ale atmosferei. Pe atunci însă, acest ecran nu se formase încă și rolul protector îl îndeplineau apele oceanelor.

În rest, lumina a reprezentat și ea un factor important în procesele care au dus la apariția vieții, deoarece o mare parte din substanțele organice s-au sintetizat pe calea acelor reacții chimice care se produc sub acțiunea radiațiilor luminoase.

În aceste condiții au apărut și au evoluat în continuare substanțele proteice.

Evoluția materiei se apropia, așadar, de punctul culminant: apariția primelor, a celor mai simple organisme vii. Această evoluție a marcat — și avea încă să marcheze — multe

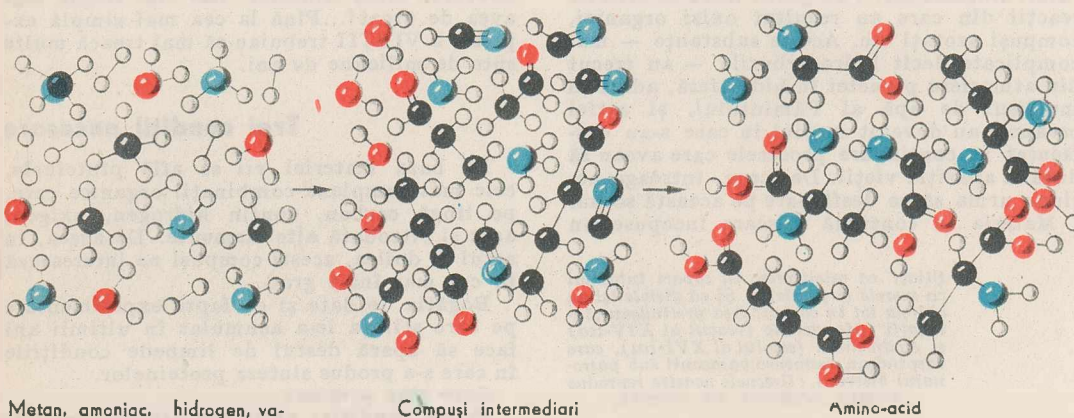
Carbură de aluminiu

Apă

Metan

Hidroxid de aluminiu

În cursul formării scoarței Pământului, carburile metalice au intrat în reacție cu apa pe care o conțineau rocile. Cum s-au petrecut lucrurile? Poate așa ca în desenul de mai sus, care simbolizează reacția carburii de aluminiu cu apa, din care rezultă metan și hidroxid de aluminiu. Metanul și alte hidrocarburi au reprezentat un punct de plecare de o importanță covârșitoare pentru procesul îndelungat care avea să dea naștere vieții.

Metan, amoniac, hidrogen, vapori de apă

Compuși intermediari

Amino-acid

Pe măsură ce trecea timpul, substanțele organice se complicau tot mai mult. Reacția simbolizată în desenul de mai sus arată cum, din cele mai simple hidrocarburi, împreună cu apă, amoniac și hidrogen, se pot forma aminoacizii, „cărămizile” materiei vii.

LEGENDĂ:

● Carbon ● Oxigen ● Azot ○ Hidrogen

etape, dar apariția metabolismului și a corpurilor proteice înzestrate cu această minunată însușire este considerată ca etapa decisivă a apariției vieții pe planeta noastră.

În armonie, precum sunetele unei simfonii, dar... rapid

Metabolismul — acest proces de permanentă reînnoire care are loc în organismele vii — nu se poate întîlni nicăieri în lumea nevie. El constituie acea particularitate caracteristică a vieții care o face să fie considerată drept o formă superioară a mișcării materiei.

Nici un organism viu, oricît de simplu ar fi, nu s-ar putea conserva dacă nu ar fi străbă-

tut continuu de substanțe chimice provenite din mediul înconjurător care sînt înglobate de organism și pe care acesta, printr-un șir de reacții biochimice complexe, le transformă în materie vie.

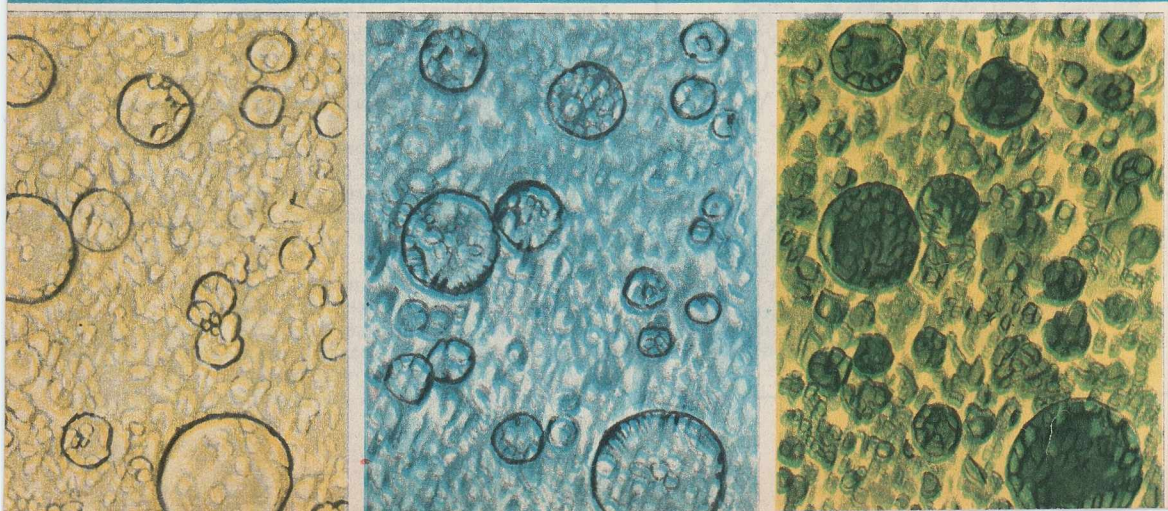
Cu alte cuvinte, organismul folosește substanțele din mediul exterior ca material de construcție pentru propriul său edificiu. Acest proces poartă numele de asimilație. Viața comportă și procesul invers, al dez-asimilației, ambele procese alcătuind fenomenul metabolismului. Dar este oare acest proces de permanentă reînnoire suficient pentru a defini, în orice condiții, viața? Nu. Cercetările au arătat că reacțiile biochimice care se desfășoară în organismele vii sînt relativ simple și uniforme, în gene-

Coacervatele au reprezentat un pas uriaș în dezvoltarea materiei, pentru că aveau însușirea de a absorbi substanțe din mediul înconjurător. Iată o experiență interesantă: a) coacervate înainte de adăugarea unei substanțe colorate; b) substanța colorată a fost introdusă în soluție; c) culoarea s-a concentrat în coacervate.

a

b

c

ral bine cunoscute reacții de oxidare, reducere, hidroliză și altele. Nici una dintre ele nu poate fi considerată însă ca o manifestare specifică vieții. Ceea ce deosebește organismele vii de lumea nevie este faptul că la ele toate reacțiile biochimice sînt ordonate în timp și în spațiu într-un tot armonios, precum sunetele unei simfonii. Această ne-ar putea îndreptăți să afirmăm că ordinea și armonia sînt într-adevăr atribute ale VIEȚII...

Dar nici aceasta nu e tot. Orice substanță organică este capabilă de o activitate chimică foarte variată, care se desfășoară însă foarte lent. Dimpotrivă, în organismele vii substanțele organice reacționează rapid, ceea ce face ca reacțiile să se desfășoare într-o ordine determinată.

De ce?

Să comparăm — în mod foarte schematic — succesiunea nenumăratelor reacții dintr-un organism viu cu un angrenaj format din mai multe roțițe. Este suficient ca una singură dintre aceste roțițe să se învrtească cu o altă viteză decît cea necesară, pentru ca întreg angrenajul să nu mai poată funcționa. În cazul organismelor vii, dacă una singură din reacțiile biochimice nu s-ar desfășura „conform graficului”, rezultatul n-ar mai fi cel cerut de legile activității vitale. Și atunci...

În realitate, totul se petrece...repede și bine. Și trebuie să adăugăm că acest „repede” se datorește fermenților care au un rol covârșitor pentru activitatea vitală.

În cursul proceselor îndelungate care au determinat apariția vieții, trebuie să se fi format sisteme complexe alcătuite dintr-un mare număr de molecule care au devenit mediul unor astfel de reacții armonioase și rapide. Într-o soluție apoasă de substanțe proteice complicate se pot forma, în anumite condiții — experiențele de laborator au dovedit-o — îngrămădiri de milioane de molecule, care pot deveni sediul unor reacții de sinteză și dezagregare, pot dobîndi o anumită structură internă și pot fi mai mult sau mai puțin stabile. Asemenea îngrămădiri au primit numele de coacervate.

În hidrosfera primitivă s-au format, probabil, coacervate care s-au putut menține, s-au dezvoltat din punct de vedere calitativ și chiar s-au divizat. Uimitoarea evoluție a materiei duse la apariția acestor formațiuni care, deși nu erau organisme vii, prevesteau evenimente însemnate.

Paralel cu creșterea treptată a numărului de coacervate, organizarea lor internă s-a complicat sub influența mediului exterior pe baza selecției naturale, o selecție, cînd, foarte primitivă. Coacervatele evoluau și o schimbare importantă devenise iminentă. De bună seamă că se pregătea o...lovitură.

Și, deodată, undeva în imensitatea oceanelor, a fîșnit VIAȚA. O scînteie abia pîlpîndă, dar imensă prin schimbările pe care le aducea. Materia făcuse un salt uriaș, se ridicase pe o nouă treaptă a mișcării sale.

Unde? Cînd? Cum? Deocamdată e greu de răspuns. E greu, dar nu imposibil. Prea multe și prea puternice sînt forțele pe care știința le pune în joc pentru ca răspunsul să nu apară mai devreme sau mai tîrziu.

În orice caz, perioada care ar putea fi numită faza pregătitoare a formării coacervatelor a fost foarte lungă, de multe milioane de ani. Altfel nici nu se putea. De aceea se consideră că în cea mai mare parte a existenței sale, planeta noastră a fost lipsită de viața ale cărei prime manifestări au apărut recent numai cu...7-800.000.000 de ani în urmă.

Prin apariția vieții, natura a înfăptuit o operă a cărei măreție cu greu o putem aprecia. A realizat-o la capătul a miliarde de ani, pe o cale lungă și întortocheată.

Dar omul, stăpînul naturii, omul care veșnic tinde să întrecă natura, ce are de spus? În această privință sînt profund grăitoare cuvintele cu care-și încheie A.I. Oparin cunoscuta sa lucrare „Originea vieții pe Pămînt”:

„Tocmai studiarea minuțioasă a proceselor metabolismului ne va permite să ne apropiem de rezolvarea problemei reproducerii lui artificiale. După ce vom cunoaște forma superioară de organizare a materiei, specifica corpurilor vii, vom putea sintetiza viața pe o cale mult mai perfectă și mai rapidă decît aceea pe care a urmat-o natura. Putem fi siguri că sinteza vieții nu este de domeniul unui viitor prea îndepărtat”.

A. COSTA

Poate că din apele liniștite ale unui asemenea ocean a țîșnit o scînteie: VIAȚA.

LA A 12-a ANIVERSARE

A REPUBLICII DEMOCRATE GERMANE

Atunci și acum

de Horla LIMAN

Pe Französische Strasse la numărul 82 o placă de metal ne amintește: „În curtea acestei case, 29 marinari din divizia populară a marinei au fost asasinați de contrarevoluționari la 11 martie 1919“.

Pe Friedrichstrasse, în colțul clădirii marii gări berlineze, o altă placă de metal, cenzurată în 1945, puțin după încetarea ostilităților din oraș, în locul acesta, doi tineri soldați au fost spânzurați de bandiți SS-iști.

În Friedrichsfelde, la cimitirul socialistilor, e scrisă o întreagă istorie de luptă și de singe. Sub numele gravat în piatră ale celor ce odihnesc aci, adeseori găsești mențiunea „ucis“: Karl Liebknecht (ucis); Roza Luxemburg (ucisă); Wilhelm Sylt (ucis); John Breitscheid (ucis)... În 1919, în 1921, în 1934, în 1944... Un șir fără sfârșit de morminte: ucis de militarismul german, ucis de fascismul hitlerist. În centrul cimitirului de eroi, un mare bloc de piatră

În uzinele Republicii Democratice Germane,
oamenii muncii sînt la datorie.

avertizează: „Die Toten mahnen uns!“ — morții ne reamintesc. Morții ne țin trează veghea...

Am fost la Buchenwald. Pe locul în care a fost asasinat Ernst Thälmann se află o placă comemorativă și flori, multe flori, mereu înmprospătate. Willy Kreuzberg mi-a povestit: „SS-iștii i-au ascuns cadavrul într-o pivniță, pentru ca lumea să nu știe unde se află corpul neînsuflețit al marelui luptător. Dar comuniștii l-au descoperit. Au fixat la căpățul lui două torțe aprinse și au făcut, pe rînd, de gardă, fără ca SS-iștii să aibă cunoștință de aceasta. Timp de cîteva zile, 80 de oameni au făcut de gardă la căpățul lui Thälmann, cîntînd în surdina «Internaționala». La Buchenwald, sub nasul fiarelor SS-iste“.

Am fost la Brandenburger Tor. În noaptea de 12 spre 13 august 1961, gărziile de luptă muncitorești au vegheat aici, ca peste tot în Berlin, și măsurile de apărare a frontierei au fost aduse la îndeplinire. Erau muncitorii mai tineri, dar și mai vîrstnici. Unii dintre ei mi-au spus: „Noi am trăit două războaie mondiale. Noi am cunoscut reacțiunea germană, pe iuncheri și pe baronii industriei. Noi n-am uitat îndemnul lui Bebel: «Nici un om și nici un grosch pentru sistemul acesta!» Din păcate însă sistemul iuncherilor și al monopolizatorilor a înghițit miliarde, iar în anii celui de-al doilea război mondial a măcinat în moara lui 6 milioane de germani. Ajunge. Acum trebuie să punem lacăt abatorului“.

Am cîntărit drumurile umanismului german: locurile pe unde au umblat și au creat Leibnitz și Humboldt, Virchow și Einstein, Goethe și Heine, Schiller și Heinrich Mann, Karl Marx și Engels. Pe aici s-au abătut de atîtea ori pașii lui Vladimir Ilici Lenin! Drumurile bătătorite de umanistii germani n-au putut fi șterse nici de tunurile lui Krupp și nici de singele în care Hitler a înecat Germania și Europa. Sămînța semănată de Marx, Engels și Lenin a rodit. Copacul s-a înălțat la 7 octombrie 1949 și s-a dovedit vinșos. Pentru prieteni ca și pentru dușmani, R.D.G. este o realitate de neîgăduit.

La Poarta Brandenburg un muncitor în uniforma gărzilor de luptă mi-a spus:

— Am făcut toate acestea cu ajutorul partidului. Dacă Partidul Socialist Unit nu ne-ar fi condus pas cu pas, ne-am fi aflat în situația celor de dincolo. Privește dincolo, în vest, în dreapta și în stînga coloanei victoriei din 1870 se înalță două blocuri uriașe. Sînt „Osram“ și „Telefunken“. Acolo, ei conduc. Ei, și Thyssen, și Krupp, și Flick, și Siemens, și toată lieta de baroni și căpitanii ai industriei care l-au adus la putere pe Adolf Hitler, care îl mențin acum pe Adenauer. Acolo domnește zeul Marte.

R. D. Germană este un stat al muncitorilor și țărănilor, cel dintîi din istoria Germaniei.

La Rostock, la Frankfurt pe Oder, la Dresda, la Halle, am cunoscut vrednicii directorii de întreprinderi și ingineri capabili. Înainte de 1949 au fost simpli muncitori sau tineri care ar fi avut perspectiva uniformei și bocancilor Bundeswehrului. În Neubrandenburg am cunoscut președinți de cooperative agricole care gospodăresc cu chibzuință sute de hectare. Înaintea regimului popular, pe vremea iuncherilor, nu aveau nici măcar un petic de pămînt și erau aduși la sapă de lemn.

La 1 septembrie, copiii din raionul Potsdam au început cursurile zeilor de școli medii nou construite, pentru care statul muncitorilor și țărănilor a cheltuit 1,8 milioane de mărci. Frederic al II-lea, despotul strălucitorului palat „Sans-Souci“ din marginea orașului acestuia, decretase că învățătorii trebuie să fie recrutați din rîndurile soldaților pensionați sau invalizi. Învățătorii înșiși — care nu făceau cu elevii școală, ci armată — trăiau din mila populației. În Germania lui Hitler, în care pînă și cuvîntul „cultură“ pro-

voca goebbelsilor senzații vecine cu demența, situația nu era mult schimbată. Caporalul Adolf Hitler disprețuia cultura ca pe un dușman potențial al barbariei fasciste. El a ucis sau a zvrilit în lanțuri oameni de cultură, pentru că se temea de idei, de critica gândirii. Statul muncitorilor și țăranilor înalță gândirea, ideile umaniste, cultura, pe treapta cea mai înaltă. Scriitorul german Fritz von Unruh, care s-a exilat de două ori din cauza fascismului, a părăsit acum pentru a treia oară Germania occidentală din pricina neofascismului tot mai în floare acolo. Heinrich Mann a ținut, înaintea morții, ca măcar urna care îi conținea cenușa să fie adusă în R.D.G., țara pe care o considera continuatoarea marilor tradiții umaniste ale poporului său.

La Leipzig, într-un restaurant, doi tineri ostași mi-au cerut îngăduința de a se așeza la masa mea. După câteva clipe au scos din servietă cîte o carte și au început să citească. O legitimă curiozitate mi-a ascuțit atenția: erau versurile lui Heine și „Muntele vrăjtit“ al lui Thomas Mann. La 13 august, muncitorii, țăranii și ostașii Germaniei populare au dovedit că sînt o pavază a păcii. Ei apără un stat în care sămînța războiului nu mai poate rodi.

Germania răsăriteană a fost odinioară partea cea mai săracă a țării. Baza de materii prime se află în vest. Am cutreierat R.D. Germană din sud pînă în nord, de la Oder pînă la Elba. Portul transoceanic Rostock, uzina siderurgică din Stalinstadt, centrala atomică de lângă Rheinsberg, termocentrala din Calbe, combi-

natul de prelucrare a țiteiului de la Schwedt au fost construite cu sacrificii, dar și cu conștiința că ele reprezintă o pavază împotriva corbilor războinici din Vest. Azi, R.D.G. este a cincea țară industrială din Europa. Și populația ei nu uită că aceasta se datorește nu numai conducerii înțelepte a partidului, muncii neostoite a milioanele de oameni eliberați de sub jugul iuncherilor și al cavalerilor marilor concerne, ci și ajutorului frățesc primit din partea Uniunii Sovietice, Cehoslovaciei, României, Poloniei, din partea întregului lagăr socialist.

— Romîn? — am auzit adeseori pe aici. Așadar, un prieten.

... În dreptul Porții Brandenburg se înalță ruinele fostului Reichstag al lui Hitler. Autoritățile din Berlinul occidental au hotărît să-l reconstruiască. La stînga Porții Brandenburg se află de asemenea un șantier: se demolează rămășițele fostului palat prezidențial al lui Hindenburg, pentru a se construi o clădire de utilitate publică. Două aspecte, două lumi, două concepții. Cea de-a doua însă — realitate vie în R.D. Germană — va învinge.

Drapelul de stat al Republicii Democratice Germane flutură deasupra Porții Brandenburgului. De strajă stau — hotărîți să-și apere patria socialistă — ostași ai armatei R.D.G.

Vorbirea noastră e presărată cu elipse. Ajutați de situația în care ne aflăm la un moment dat, interlocutorii noștri ne înțeleg foarte bine, chiar dacă nu rostim toate cuvintele pe care le avem în minte atunci. „Cobor la prima“ e clar că înseamnă „la prima stație“; „ascult la radio“ are sensul „ascult la aparatul de radio“, în schimb „lucrez la Radio“ înseamnă „la instituția care se ocupă de emisiunile radiofonice“. Cine zice „am mâncat aseară un grătar excelent“ (gîndindu-se, evident, la „o friptură la grătar“) va zice și „am băut o Fetească“ (adică o sticlă de vin Fetească).

Astfel de elipse sînt ocazionale; altele sînt consacrate și aproape înlocuiesc definiții formula completă: veston la două rînduri (de nasturi), produse de calitate (bună, superioară), (hîrtie) sugativă. Nu e o greșeală dacă spunem roșii, vinete, în loc de pătlăgele roșii sau pătlăgele vinete. De altfel, destui oameni nici nu-și dau seama că substantivele roșie, vinăta au fost pînă nu demult (și, în vorbirea unora, sînt și astăzi) adjective.

Cine mai „simte“ în „bască“ un adjectiv? S-a spus mai întîi „beretă bască“ (în franțuzește — beret basque); basc înseamnă „al bascilor, caracteristic pentru basci“, populație din sud-vestul Franței. Beretă bască era deci o expresie ca și haine nemțești, de pildă. Cu timpul, prima parte a expresiei n-a mai fost simțită necesară și a apărut substantivul o bască — două băști.

Cuvîntul pian își datorează existența tot unei elipse. Spre deosebire de strămoșul său clavecinul, pianul prezenta avantajul că sunetele lui puteau fi auzite mai puternic sau mai slab, după cum interpretul folosea sau nu pedalele. Pianul era deci „un clavecin care cîntă tare sau încet“. În italienește, tare se spune forte, iar încet — piano. Pentru a denumi un instrument muzical, formula „clavecin care cîntă piano și forte“ era desigur prea lungă și incomodă în vorbire. I s-a spus numai pianoforte și apoi, pur și simplu, piano, formă care stă la baza cuvîntului românesc pian.

Sorin STATI

Dezlegarea locului „RAPSODIA MUNCII“ apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) Călugăru — Ivan. 2) Aman — Lăcătusi. 3) Ram — Mîneri — An. 4) Adia — Oina — Ana. 5) Montor — Imita. 6) I — Ora — Acari — N. 7) Dărăci — Ritui. 8) Atis — Mașinist. 9) Reșița — E — A — Iu. 10) Li — Ușura — Ști. 11) Ai — Ir — Laureat. 12) Meșteri — Rac — O. 13) Arta — Tuci — Aur.

MOZAIC

PENTRU CEI MICI

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

ORIZONTAL: 1) Copil cu barbă — Mașina de calculat a celor mici (pl.). 2) A scris pentru cei mici „Inimă de copil“ — Vinde păsările în operața lui Zeller. 3) Puști — Băieții... chelnerului. 4) Refren pentru adormit sugacii — Mică. 5) Am încălecat pe ea, ca să spun povești copiilor — Boală înflăntă la copii — Micu Tudor. 6) Mîșorări. 7) Începutul iubirii! — Tudorei Dumitrescu — Galați (abr.). 8) Coaste abrupte — Dirijorul lui Moș Martin (pl.). 9) Copilul țintăș (mit.) — Porție. 10) Puști — Micuț... în extremis. 11) Țintele copilului de la 9 orizontal — Prinde hîrtie (pl.).

VERTICAL: 1) Fetțița fetitelor — Mica la plural. 2) Copii — Măsoară vîrsta. 3) Copilaș — Frîngere în mici bucăți (pl.). 4) Inima „picului“ — Cap de copil — Inversul lui „mare“, dar nu mic! 5) Mai puțin decît mici — Naz, toană de copil — Fluviu siberian. 6) Mici drăcușori din basmele pentru cei mici. 7) Gheață plutitoare — Urme de șnc. 8) Fructe — Loc de odihnă pentru puști. 9) A face nani — Amari sau amici. 10) Potrivit — Doi frați cițiți de cel micuți. 11) Micul erou al unei povestiri de Erich Kästner („... și detectivii“) — Puști de pe vremea bunicului.

ÎN AJUTORUL STABILIRII PATERNITĂȚII

Folosind o tehnică foarte exactă de luare a amprentelor digitale cu celofan, profesorul S. Okros, din Budapesta, a elaborat o metodă cu ajutorul căreia se pot rezolva orice dispute asupra paternității. Amprenta fiecărui deget posedă cîteva zeci de amănunte mai mici, caracteristice, care nu apar în asociație decît la un anumit deget. După profesorul Okros, fiecare deget al unui copil prezintă unele amănunte de la același deget al tatălui și altele de la degetul corespunzător al mamei. Dacă aceste asemănări apar la toate cele zece degete ale unui copil și la degetele respective ale tatălui presupus, paternitatea poate fi considerată ca fiind dovedită. În lipsa acestor asemănări, paternitatea poate fi pusă sub semnul întrebării.

UN ATLAS AL PLANETEI MARTE

vire la caracteristicile lui planetei.

470 de desene colorate cuprinde Atlasul planetei Marte întocmit de specialiștii Academiei sovietice de științe. Atlasul pune la dispoziția oamenilor de știință numeroase date cu privire la atmosfera și la structura solului planetei.

SECOLELE NAUFRAGILOR

Veacurile al XVI-lea și al XVII-lea pot fi cu drept cuvînt numite secole ale naufragiilor. Recent, cu prilejul descoperirii canalului Zuyder See, au fost descoperite 232 epave de corăbii. Majoritatea naufragiaseră în secolele XVI-XVII.

Oamenii de știință afirmă că rămășițele acestora îngăduie reconstituirea tabloului navigației acelor secole, inclusiv nivelul de dezvoltare a construcției de vase și cauzele avariilor.

FĂRĂ MĂNUȘI...

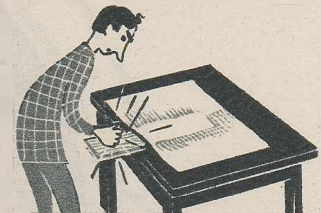

în prealabil cu ultrasunete.

Într-un spital din New York, chirurgii au încetat să mai folosească mănuși de cauciuc în timp ce operează. Înainte de a începe operația, ei se spală pe mîini cu săpun tratat

AUTOMATICA ȘI SERELE...

Institutul „Ghi-proselhor“ din Uniunea Sovietică a proiectat o seră în care s-a prevăzut reglarea automată a temperaturii și umidității. Temperatura solului se reglează automat cu ajutorul unor traductoare termostactice, al unor supape acționate electromagnetice în conducte și al unor radiatoare. Pentru reglarea umidității se folosesc dispozitive de pulverizare racordate la conducta de apă și comandate electromagnetice.

ÎNCERCAȚI ȘI DUMNEAVOASTRĂ

Așezați pe masă o scîndurică, lăsînd un capăt al ei să depășească cu vreo 20 de centimetri marginea mesei. Acoperiți această scîndură cu un ziar desfăcut și bine întins. Dați cu pumnul o lovitură zdravănă în capătul liber al scîndurii. Sînteți convins că scîndurica va face un salt spre tavan și că ziarul va zbura în aer, nu? Ei bihe, lucrurile se vor petrece altfel. Scîndurica se va curba, iar hîrtia se va bomba puțin la mijloc.

Cauza este presiunea aerului care, pe o suprafață ca cea a ziarului, este considerabilă.

CULTURI DE... ALGE MARINE

rească producția de alge marine comestibile a republicii pînă la 350.000 tone anual.

Recent, în R.P.D. Coreeană, pe litoralul Mării Japoniei, au fost create 10 gospodării speciale pentru cultivarea algelor marine, care se folosesc pe scară largă ca produs alimentar. Alte zece asemenea gospodării se creează acum pe litoralul Mării Galbene. Ele au sarcina ca în viitorii 2-3 ani să sporască producția de alge marine comestibile a republicii pînă la 350.000 tone anual.

Verificați-vă cunoștințele! DA sau NU?

Răspundeți prin DA sau NU la întrebările de mai jos. Verificați apoi răspunsurile dv. cu cele care se găsesc la pag. 22.

- 1) Cînd după un tunet începe să plouă, tunetul este cel care a dezlănțuit ploaia? DA? — NU?
- 2) Există metale care... plutesc? DA? — NU?
- 3) Este adevărat că struțul cînd e încolțit fără scăpare își ascunde capul în nisip? DA? — NU?
- 4) Se știe că apa mărilor și oceanelor este sărată. Ghețarii existenți în mări și oceane au aceeași concentrație de sare? DA? — NU?
- 5) Meteoriiți sînt formați din aceleași elemente chimice ca și Pămîntul nostru? DA? — NU?
- 6) Un pendul tînde să meargă mai încet cînd e frig? DA? — NU?
- 7) Este adevărat că orașele Pompei, Heroulanum și Stabia au fost îngropate în anul 79 de vulcanul Etna? DA? — NU?

Poziții de nesuținut

de Florica ȘELMARU

În primele zile ale lui august se afla în vizită la Washington o „notabilitate” cianhaistă, „viceprezidentele” Cen Cen. Nu în vizită particulară — cum vin deseori în S.U.A. membrii protipendadei cianhaiste, care se simt înfinit mai „acasă” la Washington sau la New York, la Long Beach sau la Miami, decât în Taiwan, unde au senzația că pînă și pămîntul îi respinge — ci în vizită oficială. Cîi se poate de oficială, cu tratative și comunicat comun. Comunicatul acesta comun, dat publicității la 2 august, afirma rios că S.U.A. se pronunță împotriva admiterii R. P. Chineze în O.N.U., că vor continua să lupte pentru menținerea în această organizație a vechiului lor protejat Cian Kai-și etc. Folosesc intenționat termenul de menținere și nu acela de reprezentare, pentru că echipa de marionete din Taiwan nu reprezintă absolut pe nimeni și nimic, în afara propriilor ei interese și a intereselor celor mai reacționare cercuri din Statele Unite.

Vizita oficială, tratativele și comunicatul cu promisiuni se întîmplau, cum spuneam, în primele zile ale lui august...

...Cu nici măcar două luni mai tîrziu, la 25 septembrie, problema restabilirii drepturilor legitime ale R.P.Chineze era — după ce obstrucția S.U.A. i-a barat timp de 11 ani drumul spre agenda Adunării Generale — înscrisă de Adunarea Generală pe ordinea de zi a actualei sesiuni. Faptul este simptomatic pentru raportul de forțe care s-a creat în stîlul Organizației Națiunilor Unite. Încă în ajunul sesiunii de altfel, presa internațională (inclusiv cea americană) arăta că S.U.A. nu se vor mai putea crampona în această problemă de îndărătnicia lor pozitivă. „Pînă acum — scria de pildă „New York Times” — Statele Unite au reușit să apere poziția Taiwanului, obținînd voturi suficiente pentru a înăltura de pe ordinea de zi discutarea problemei admiterii Chinei comuniste. Opunîndu-se unei astfel de discuții, Statele Unite se situează pe o poziție dificilă și care în prezent apare de nesuținut”.

„Porțița de scăpare care a existat în ultimii zece ani — scria și „New York Herald Tribune” sub semnătura lui Rowland Evans jr. — este acum închisă... Strategii lui Kennedy au făcut numărătoare adepților și nu vād în fapt nici o șansă de a obține un nou moratoriu de un an”.

În aceste condiții, guvernul S.U.A. a socotit preferabil să nu se mai opună frontal includerii problemei pe ordinea de zi — și delegația americană la O.N.U. a recurs la tactica piezișă a bețelor în roate. Întîi a sprijinit, nu clara propunere sovietică privitoare la restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze în O.N.U., ci formularea voit echivocă a Noii Zeelande despre „reprezentarea Chinei în O.N.U.”. Acum, înd ambele propuneri au fost înscrise pe ordinea de zi, în anumite cercuri din S.U.A. se vîntură teoria „celor două Chine” — lipsită de orice fundament istoric, politic sau juridic, dar menită să dea naștere la controverse prelungite care să înlocuiască în practică formula devenită irealizabilă a succesivelor „moratorii” de cîte un an. Aceluiași scop îi stîni consacrate pregătirile care se fac în vederea desfășurării unor numere de acrobație procedurală — proiectul, de pildă, ca delegația S.U.A. să obțină ca restabilirea drepturilor R. P. Chineze în O.N.U. să fie supusă unui vot de două treimi plus unu (pentru ca S.U.A., care nu mai pot manevra majoritatea voturilor din Adunarea Generală, să poată bloca numai cu o treime din voturi, luarea unei hotărîri pozitive), proiectul de a înduși problema la stîlul unei „comisii speciale de studiu” etc... Pe scurt, „porțița de scăpare” i mereu reînnoitului „moratoriu” fiind închisă, diplomația S.U.A. încearcă să se strecoare trîndu-se pe sub gard.

Surprinzător însă din partea unei diplomații îi cărei reprezentanți cei mai de seamă au o bogată experiență a practicilor comerciale este faptul că pare a fi dat uitării însăși definiția ermenului „moratoriu”, pe care îl folosește uitî de des în ceea ce privește prezența R. P. Chineze în O.N.U. „Moratoriu” înseamnă suspendare provizorie a executării unor măsuri. Provizorie.

Și „porțița de scăpare” închisă prin însuși aportul de forțe existent în Adunarea Generală a O.N.U. este un semn că scadența nu mai poate fi amînată.

Problema restabilirii drepturilor legitime a R. P. Chineze în O.N.U. trebuie rezolvată fără nîrziere — pentru asigurarea caracterului universal și a eficienței organizației în folosul auzei păcii și securității popoarelor, așa cum er Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste.

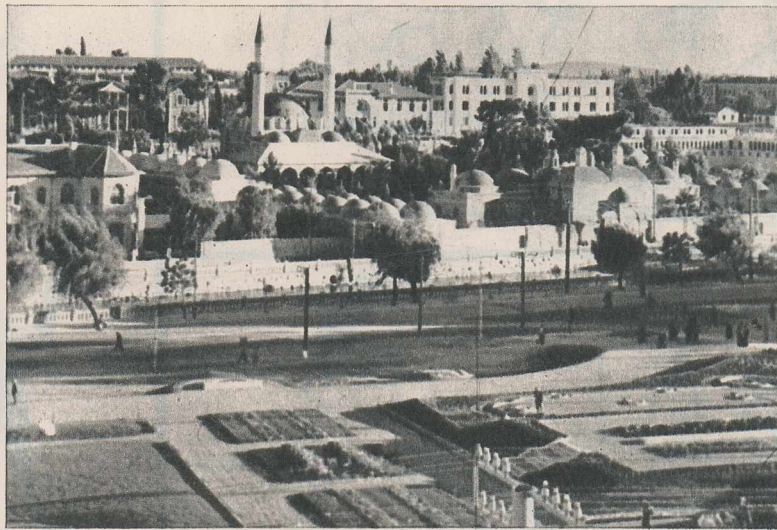

↑ La Sofia a avut loc prima întîlnire a reprezentanților țărilor sătesc din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice, consacrată colaborării în domeniul agriculturii. În fotografie: un grup de delegați, printre care și reprezentanții țării noastre.

O coloană de portoranci care trăiesc la New York demonstrează pe străzile orașului, purtînd pancarte prin care se cere lichidarea regimului de ocupație americană în Porto Rico. Pe una din pancarte se poate citi: „Statutul colonial nu se potrivește nici pentru cîini!”

În tot cursul acestei săptămîni au continuat să se desfășoare în Siria evenimentele care rețin atenția opiniei publice. În fotografie, vedere generală a orașului Damasc, unde s-a format un guvern provizoriu al Siriei condus de Al Kuzbari.

↑ În incinta clădirii O.N.U. de pe East River. Președintele celei de-a 16-a sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, Mongi Slim (în stînga), îi salută pe șeful delegației sovietice A.A. Gromiko.

fotocronica
FLAGĂRII

BUGUREȘTI,
4 OCTOMBRIE 1961

În cadrul sărbătoririi centenarului unității Italiciei și Unirii Principatelor Romine, în țara noastră au avut loc diverse manifestări. În fotografie, tovarășul Dumitru Diaconescu, președintele Statului Popular al Capitalei, dezvelind bustul lui Giuseppe Garibaldi ridicat în Piața Floreasca.

FLAGĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

REDACȚIA: București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 3307 of. 33. Tel. 17.60.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: Viad MUȘATESCU.

Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

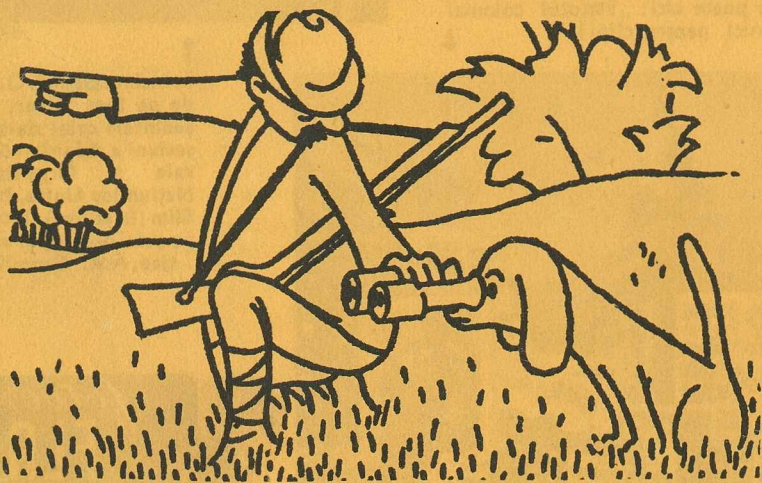
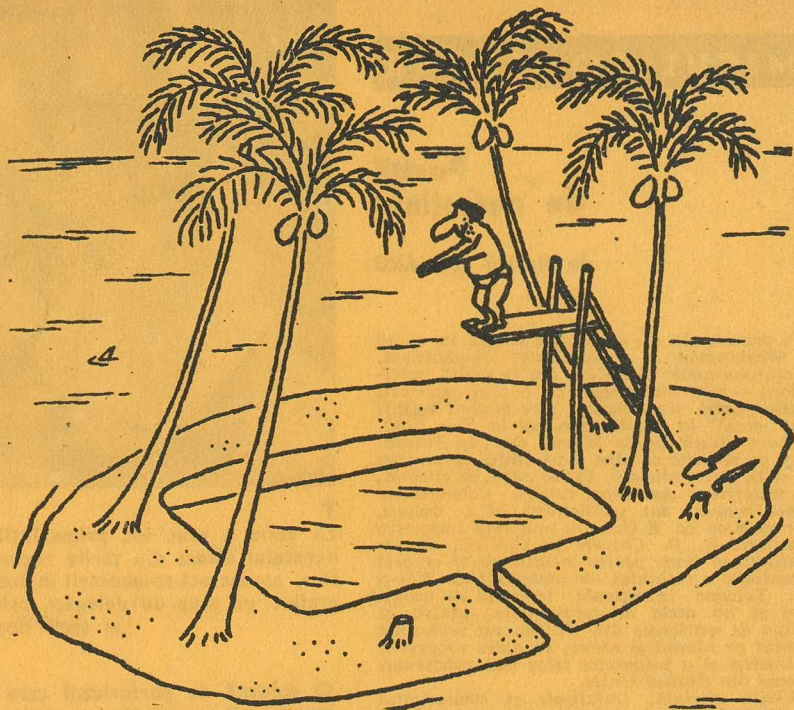

Strauss în S.U.A.: „A trecut vremea suveranității statelor mici și mijlocii!”

(Din „Neues Deutschland” — R.D.G.)

FĂRĂ CUVINTE

(Din „Wiener Illustrierte” — Austria)

FĂRĂ CUVINTE

(Din „Vie nuove” — Italia)

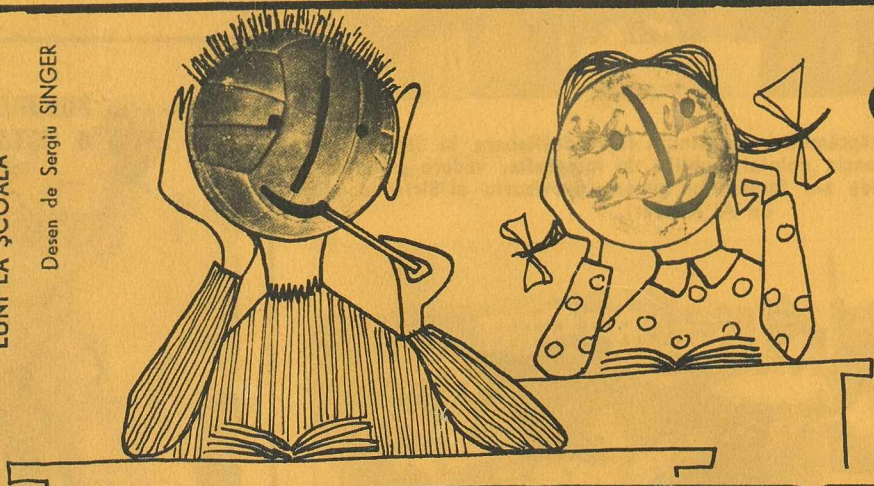

STRUNGARUL ÎNDRĂGOSTIT

Desen de E. MIHĂILESCU

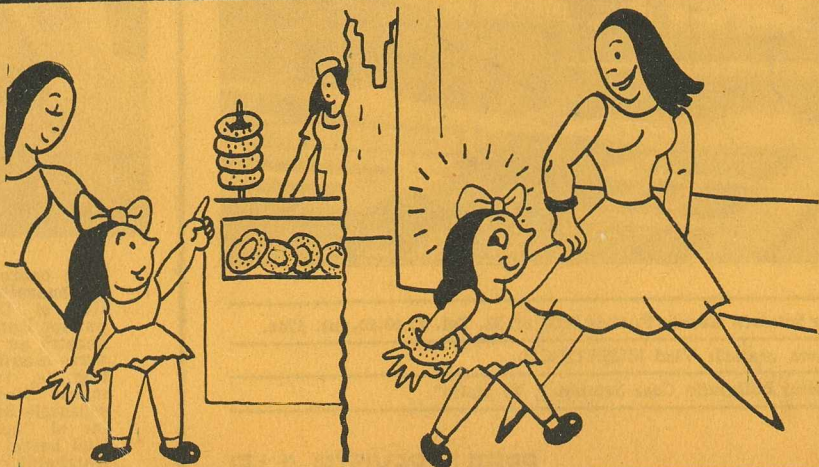
LUNI LA ȘCOALĂ

Desen de Sergiu SINGER

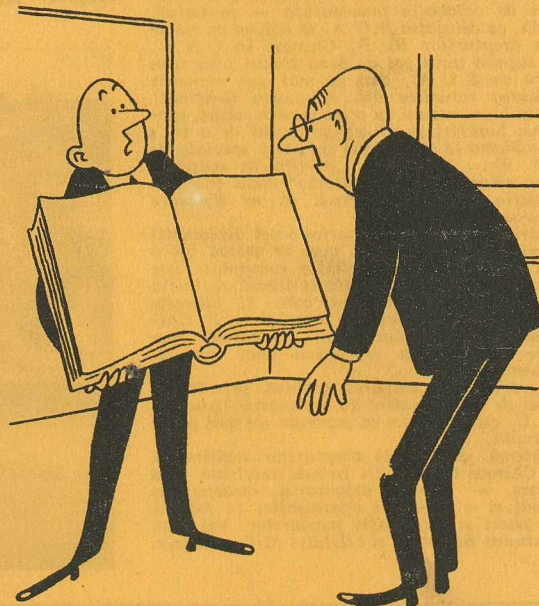

COCHETĂRIE PRECOCE...

Desen de E. MIHĂILESCU

UMOR

„E constituția sud-africană. Numai că literele, fiind negre, au fost șterse de Verwoerd

(Din „Vie nuove” — Italia)